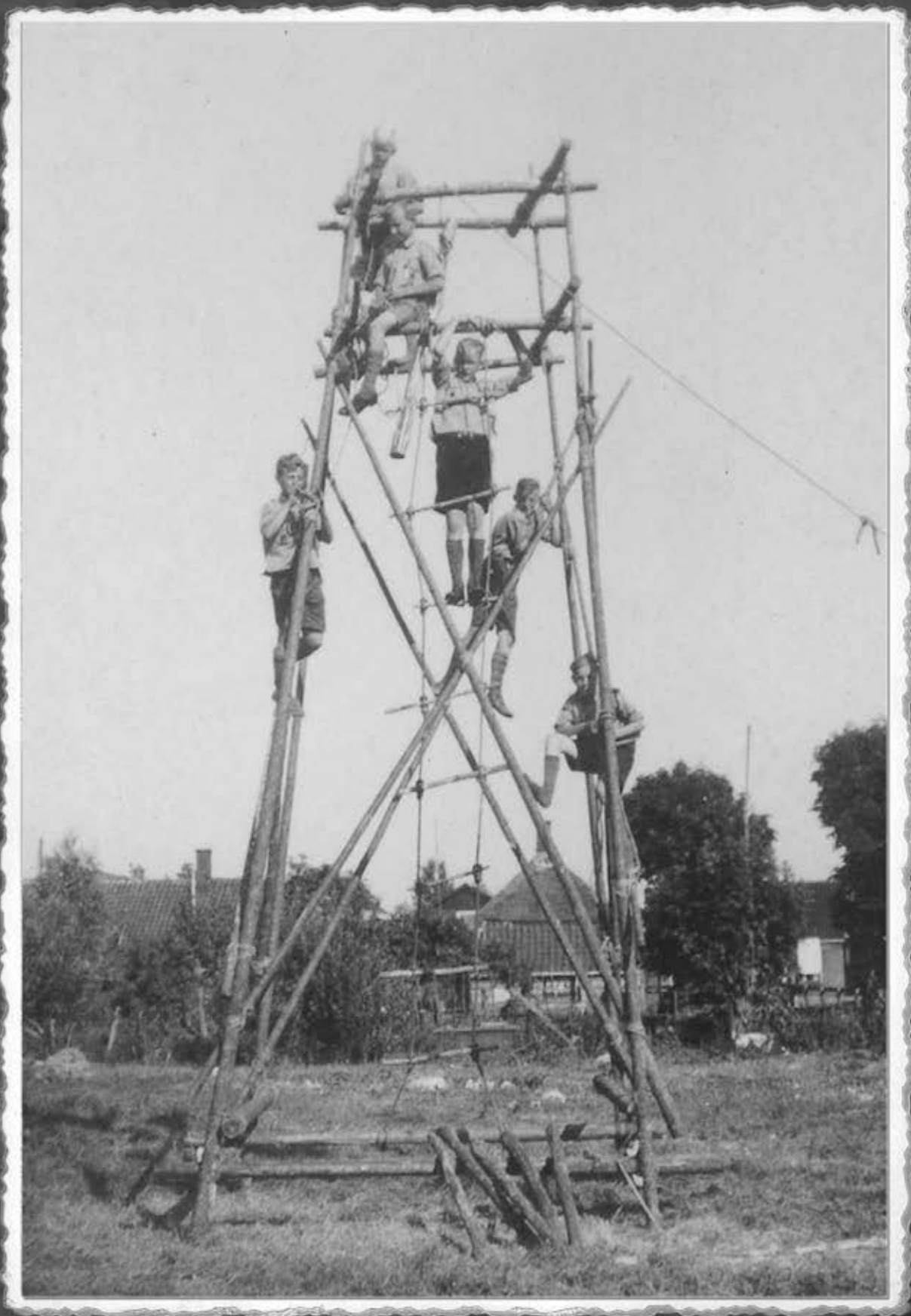

Ut Quakeltje

COLOFON

'Ut Quakeltje' is een uitgave van:
Stichting De Kwakel Toen & Nu
Opgericht: 7 september 2006
Website: www.de-kwakel.com

**Stichting De Kwakel
Toen & Nu**

www.de-kwakel.com

Bestuursleden:

Ben Plasmeijer (voorzitter)
bp@de-kwakel.com

Dirk Plasmeijer (vicevoorzitter)
dp@de-kwakel.com

Johan van Dijk (penningmeester)
Fresialaan 10
1424 AG De Kwakel
Tel. 06.51146552
jvd@de-kwakel.com
Rabobank Schiphol
IBAN: NL85RABO0126126461
Minimum donatie: € 10,00 per jaar.

Ben Voorend (secretaris)
Ebro 144
1423 AX Uithoorn
Tel. 06.16275754
secretariaat@de-kwakel.com

Websitebeheer:

Johan van Dijk
jvd@de-kwakel.com
Annemarieke Verheij
av@de-kwakel.com

Redactie:

Dirk Plasmeijer (teksten / fotografie)
Ben Voorend (tekstcorrectie)

Met dank aan:

Jeroen van Doorn, Kudelstaart
(archiefmateriaal)
Theo den Haan, Bergen (archiefmateriaal)
Stichting Oud Uithoorn / Oud De Kwakel
(teksten en archiefmateriaal)
Paparazzi Media
(fotografie / ontwerp omslag)
Verheijfotografie - (fotografie)
www.verheijfotografie.nl
Voorend Taaladvies
www.uwlevensboek.nl

Lay out en drukwerk:

Drukkerij Cocu, Haarlem
info@cocu.nl - www.cocu.nl

© 2016 Stichting De Kwakel Toen & Nu

Het is niet toegestaan artikelen letterlijk over te nemen zonder toestemming van de redactie van dit blad. De naam van dit blad "Ut Quakeltje" is weergegeven in het Kwakels dialect en betekent: Het Bruggetje

www.facebook.com/DeKwakelTenN

INHOUD

Colofon, Inhoud en Van de redactie	2
Stichting De Kwakel Toen & Nu 10 jaar (2006-2016)	3 - 4
Jan Fluitje was een vreemde vogel	5 - 9
Op zoek naar Kantelbeen	10 - 11
Geografie: De Kwakel Toen (1647) en De Kwakel Nu (2014)	12 - 13
Scoutingvereniging St. Joannes 70 jaar (1946-2016)	14 - 21
Het Quakeltje (gedicht van Jacob Passander)	22
Met dank aan de sponsors van de Stichting De Kwakel Toen & Nu	23

VAN DE REDACTIE

Op 7 september dit jaar bestond onze stichting precies 10 jaar (2006-2016). Wij hebben daar uitgebreid aandacht aan besteed op de twee goed bezochte Nostalgische Avonden van dit jaar. Het prachtige reclaimedoek dat wij speciaal voor deze gelegenheid hadden laten maken, met daarop een oud schilderij van ons mooie dorp, hangt nu bij het handbalveld van KDO. In 2017 zien wij ons helaas genoodzaakt om deze Nostalgische Avonden over te slaan om onze schaarse tijd aan de rubrieken op de website te kunnen besteden. Erg veel aangeleverd materiaal ligt nog onaangeroerd op de plank. Als stichting hebben wij nl. enkele zeer drukke jaren achter de rug. Heel veel tijd ging zitten in het bijeen zoeken van gebruikt materiaal en het opnieuw inrichten van de website na de brand bij onze server. Daarbij bleek onze hardware niet goed te kunnen voldoen aan de nieuwste eisen. In de tweede helft van 2015 ging er veel tijd zitten in het omzetten van verouderde data en applicaties naar de nieuwe opzet van de website. Op 1 januari 2016 konden wij onze geheel vernieuwde website lanceren. Deze is nu speciaal ingericht voor de moderne technologie van internet, tablets en de mobiele telefonie. Wij zijn erg trots op het resultaat. Meteen hierna volgden de voorbereiding voor de Nostalgische Avonden in het najaar en de eerste aanzetten voor dit boekwerkje, Ut Quakeltje. Het jaar 2016 kende meerdere jubilerende verenigingen en Kwakelse evenementen, zoals de IJclub Frisse Vreugde 60 jaar (1956), Loterijclub "Kapan Menang" 65 jaar (1951), het Vrouwengilde 60 jaar (1956), de Scoutingvereniging St. Joannes 70 jaar (1946) en ons eigen dorp De Kwakel bestond 440 jaar (1576). In 2017 staan er ook weer genoeg dingen op de rol met jubilerende verenigingen zoals o.a. Muziekvereniging Tavenu (90 jaar) en natuurlijk niet te vergeten de 65e kermisoptocht in september. De voorbereidingen om daar aandacht aan te geven op onze site www.de-kwakel.com zijn nu al gaande. Wij willen op deze plek graag onze donateurs, sponsors en vrijwilligers bedanken voor hun financiële ondersteuning en inzet en voor het beschikbaar stellen van oude foto's, films

en informatie. Onze speciale dank gaat uit naar Yvonne en Jeroen van Doorn, Theo den Haan, Ton Kamminga, Tom Brozius, Harrie Katteler, Ruud Pouw, Corinne Hogenboom-Zaal, Nel Boerman, Annemarieke Verheij en Chris Woerden (Stichting Oud-Uithoorn De Kwakel). Iedereen hartelijk dank! Tot slot wensen wij iedereen veel lees- en kijkplezier toe van Ut Quakeltje en fijne feestdagen!

Het team van Stichting De Kwakel Toen & Nu

Foto voorzijde: Scoutingvereniging St. Joannes op kamp (foto uit 1950)

Foto achterzijde: De loswal bij de Ringvaartbrug (foto: Jan de Jong (Pzn) uit 1961)

STICHTING DE KWAKEL TOEN & NU 10 JAAR (2006-2016)

Op 7 september 2006 is de “Stichting De Kwakel Toen & Nu” opgericht, precies 10 jaar geleden (2006-2016). Wij hebben daar uitgebreid aandacht aan besteed op de Nostalgische Avonden dit jaar. Hierbij een kleine terugblik wat wij bereikt hebben in die 10 jaar van ons bestaan. De Kwakel is een dorp met een heel eigen geschiedenis en een dorpsleven en daar zijn de Kwakelaars trots op. De doelstelling van de stichting is alle beschikbare historische gegevens, foto's en films van het dorp te archiveren en tentoon te stellen aan de inwoners. Dat gebeurt via de website, facebook, film- en fotoavonden en in een boekvorm voor de donateurs. De vele positieve reacties stimuleren ons enorm om elke keer weer nieuwe en oude gegevens voor het voetlicht te brengen en zodoende voor dreigende vergetelheid te behoeden.

2007-2008 Fotopresentaties en oude films

In de beginjaren 2007-2008 hebben wij meerdere fotopresentaties gegeven o.a. bij Het Hoge Heem, KBO, het Vrouwengilde en bij het 40-jarig bestaan van de Kwakelse kerk. Na deze presentatie kregen wij te horen dat er nog een oude film gemaakt was van de sloop van de oude kerk en de bouw van de nieuwe kerk. Binnen een week hadden wij die oude film te pakken: een oud-kerkbestuurslid gaf ons de tip dat moderator Gerard de Wit gefilmd had in die periode. Wij zijn erachteraan gegaan en vonden hem als pastoor in St. Maartensdijk, oud-bestuurslid Theo Omtzigt bood aan om met zijn zoon Charles de film daar op te halen. Die oude film konden wij toen laten zien op onze eerste Nostalgische Avond.

2009: Nostalgische Kwakelse Avonden

In 2009 organiseerden wij voor het eerst een Nostalgische Kwakelse Avond. Daarbij werden, naast de sloop van de oude kerk, meerdere oude films en oude foto's op een groot scherm vertoond. Wij konden die eerste avond ook niet inschatten dat er meer dan 275 mensen op onze avond af zouden komen in het Dorpshuis De Quakel. Wij hoopten op 100 bezoekers! De reacties waren zo lovend dat wij er sindsdien 2 dezelfde avonden per jaar van hebben gemaakt, nu wel met kaarten in de voorverkoop om teleurstellingen te voorkomen. De Nostalgische Avonden zijn een Kwakels evenement geworden dat wij in 2016 voor

de 8e keer organiseerden. Tevens hebben wij in dit jaar een bedrijfspresentatie gemaakt van het 40-jarig bestaan van een van onze sponsors, Kooyman BV. Verder stelden wij bij de opening van het nieuwe sportcomplex van KDO een presentatie samen uit ons archief van oude foto's en films van de historie van Sportvereniging KDO.

1926 Boterdijk, huizen aan De Oker

2010: De Oker uit 1859 als naam voor de nieuwe woonwijk

De Oker is de benaming voor 6 ha grond en water in het oude dorp en wordt voor het eerst 151 jaar geleden genoemd in een akte uit 1859. De aanwezigheid van ijzeroxide in de veengrond geeft dit stukje land zijn naam De Oker. IJzeroxide in de grond geeft een gele tot rode kleuring (gele en rode oker). De oude naam was alleen niet meer bekend bij de mensen. Wij zijn er als stichting erg trots op dat deze oude naam uit de historie voor de toekomst behouden blijft. Dankzij de stichting is de oude naam “De Oker” aan de vergetelheid onttrokken en weer in de moderne tijd een plaats terug bezorgd in het dorp. Dat is precies onze doelstelling, hier komt de naam Toen & Nu echt tot zijn recht. De laatste paal voor de nieuwe woonwijk De Oker is op 5 december 2011 geslagen en de woonwijk is nu, anno 2016, opgeleverd.

2012: 2^e Prijs Geschiedenis Onlineprijs 2011

In februari 2012 haalde de Stichting De Kwakel Toen & Nu de 2^e prijs bij de Geschiedenis Online Publieksprijs 2011 in het Nationaal Archief in Den Haag. Dit is een publieksprijs voor historische verenigingen, die hun gegevens online plaatsen. Bijna het hele dorp had op

de stichting gestemd met deze 2^e prijs van Nederland als geweldig resultaat. In dit jaar hebben wij ook twee oude ansichtkaarten opnieuw opgemaakt en uitgegeven met: Groeten uit De Kwakel, dankzij een sponsor.

Groeten uit De Kwakel-1

2013: Oude miniatuurkerk van Toon de Wit

In 2013 is de oude miniatuurkerk van Toon de Wit aan de stichting geschonken. De stichting nam de restauratie onder haar hoede en het kerkje werd opnieuw in de oude stijl geschilderd. Het kerkbestuur van de St. Jans Geboortekerk wilde deze miniatuurkerk graag een plekje op hun grond geven. De oude kerk staat nu te pronken in de vijver van de kerktuin. Heel veel dorpsbewoners hebben als kind dit gebouw gezien in de nu verdwenen tuin van Ome Toon. Dit 'Kwakels erfgoed' blijft zo te zien voor jong en oud.

2013: Ut Quakeltje in boekvorm

Dit is een boekje voor donateurs en sponsors, waar de stichting oude verhalen en foto's in plaatst. In 2013 is het eerste exemplaar van de pers gekomen en dit boekje wordt zeer gewaardeerd onder onze begunstigers. Ut Quakeltje betekent oorspronkelijk "Het Bruggetje". De naam van ons dorp is daar op gebaseerd. Het boekje komt eens per jaar, zo tegen kerst, uit.

2014: 't Vrye Noortveen terug op de kaart

In april van 2014 is het startsein gegeven voor de aanleg van een nieuw groengebied in De Kwakel. Dit park wordt gerealiseerd tussen de Iepenlaan en de Vuurlijn. Er is een subsidie gekregen van de Stichting Leefomgeving Schiphol en wethouder Verheijen onthulde de historische naam van het gebied 't Vrye Noortveen. De naam van dit twistgebied (*Noord-Holland en het bisdom Utrecht betwistten elkaar het eigendom ervan*) konden wij terug vinden via oude kaarten en stamt al uit 1085, nog ver voordat de naam De Quakel bekend was. De naam 't Vrije Noortveen is voorgedragen door onze stichting bij de Gemeente Uithoorn en werd goed bevonden. Weer een stukje oude geschiedenis van Toen in een modern jasje naar Nu.

2015: Oude steen uit 1885 weer terug op de Boterdijk

In 2015 was het 130 jaar geleden dat er een begin werd gemaakt om de Boterdijk en Drechtijk te verbeteren. Het leek ons een mooie gelegenheid om er in dat jaar aandacht aan te besteden. Samen met een paar plaatselijke enthousiaste ondernemers hebben wij de 'oude gedenksteen' van 16 april 1885 opgeknapt en op 16 april 2015, 130 jaar later, weer als nieuw teruggeplaatst op de Boterdijk 205-207.

Groeten uit De Kwakel-2

2016: Nieuwe website www.de-kwakel.com

In januari 2016 is de opnieuw ingerichte website in de lucht gegaan. Alle rubrieken zijn geheel opnieuw ingericht met een systeem dat op de toekomst is voorbereid. De website is nu ook goed via de moderne social media te bekijken, zoals laptop, tablet en mobiele telefoon. De stichting hoopt daarmee ook meer jongeren te bereiken. Na 9 jaar op het oude systeem te hebben gedraaid, was deze dure investering echt nodig om ook in de toekomst bij te blijven. Gelukkig kunnen wij elk jaar rekenen op steun van onze trouwe donateurs en sponsors, onze grote dank hiervoor.

2016: Kermisoptocht mag nooit verloren gaan

De kermisactiviteiten in september werden vroeger de "Wilhelmina-feesten" genoemd. De kinderoptocht gaat terug tot 1901 en is dit jaar voor de 115^e keer gehouden. De grote optocht begon in 1952 en werd in 2016 voor de 64^e keer gehouden. Een Kwakelse traditie die wij zeker ondersteunen en elk jaar maakt de stichting weer heel veel foto's met de kermis om op de website te kunnen bekijken. De Nostalgische Avonden slaan wij een jaartje over in 2017 en zijn er weer in 2018. Dit jaar bestaat ons mooie dorp 440 jaar (1576).

Op deze plek willen wij graag van de gelegenheid gebruik maken om iedereen te bedanken die een vrijwillige bijdrage aan onze stichting heeft geleverd.

Het Bestuur van Stichting De Kwakel Toen & Nu

JAN FLUITJE WAS EEN VREEMDE VOGEL

Op die ijzig koude dag in januari 1971 werd een eenvoudige donkere kist neergelaten in de open groeve op de algemene begraafplaats van Nieuwveen. Rondom lag de sneeuw in de stevige greep van de winter en de zwarte kist gaf tegen deze witte entourage het scherpe contrast weer van deze zonderlinge mens die hier te rusten werd gelegd, tegenover de maatschappij om hem heen. Zijn naaste burenen, degenen die zich de laatste jaren het meest om hem bekommerd hadden, en de burgemeester Breen vergezelden hem op zijn laatste tocht. Hiermee werd een geheel eigen brok Nieuwveense en Kwakelse geschiedenis afgesloten, het lange zwerversleven van een vrijbouter, officieel straatmuzikant van beroep, Hage Vis.

Hage Vis (Jan Fluitje)

In De Kwakel was hij niet met zijn eigen naam Hage Vis bekend, wel zijn bijnaam: Jan Fluitje. Jan speelde altijd met de Kwakelse kermis op het terrein met zijn pet voor hem op de grond. Hier kon je dan je geld in gooien, dan

ging hij daarmee weer een borreltje halen bij het café “Ons Huis” van To & Jo aan de Boterdijk. Daar speelde hij ook weer zijn vrolijke noot en sprokkelde zo zijn kostje bij elkaar. Vaak ging het geld al weer op aan de drank die hij nuttigde die avond en reed dan met zijn gammele fiets (wat je fiets noemt) weer richting de oude vervallen molen aan de Amstel.

Waar hij vandaan is gekomen weten de meeste inwoners niet, hij was er gewoon. En hij speelde op zijn trekharmonica, zijn fluit en zijn ocarina (*een fluitje van gebakken klei*). Een lange magere man, scherpe neus, met grote donkere ogen weggezonden in holle kassen, krullend haar tot zijn schouders, eerst sierlijk, op latere leeftijd als slierten en flarden om het hoofd. Een mens van ondefinieerbare leeftijd met lange, fijn gevormde handen, bedachtzaam voortsukkelend op zijn fiets, een oude brik die éénmaal in zijn leven is vernieuwd. Even langzaam en weloverwogen stapte hij dan van dit vehikel, wiegelde met slepende onzekere stappen naar de speelplaats van een school, liefst tegen speelkwartier, en begon dan zijn fluitsolo. Vaak danste hij erbij, wipte en sprong erbij tot grote hilariteit van de schooljeugd. De kleinsten vonden hem gewoon griezellig, de anderen lieten het niet bij toekijken. Ze vuurden hem aan of scholden hem uit tot hij woedend werd. Dan raapte hij zijn fiets op om er aan de hand mee verder te sjouwen. Met zijn doordringende ogen kon hij lange tijd de jonge meisjes aanstaren tot ze er boos van werden. Of gewoon een boodschap doen aan de toonbank, steeds zijn beurt voorbij laten gaan en intussen geen oog afhouden van de leuke verkoopster. Toch zou hij geen mens kwaad doen, dat wist iedereen.

Hage Vis kwam en ging als een muzikale zwerver
Hage Vis werd geboren op 4 december 1899, huwde op 18 augustus 1923 met Dirkje Spui in de gemeente Ouder-Amstel, vertrok 12 jaar later naar Zevenhoven en koos in 1938 zijn domicilie in een klein huisje aan de Uiterbuurtweg in Nieuwveen. In vroeger jaren maaide hij vaak met zijn vader gras bij de boeren, maar dat werk had hij er allang aan gegeven en hij liet zich op het gemeentehuis inschrijven met als beroep ‘Straatmuzikant’. Het woordje ‘schoon’ heeft hij nooit hoog in het vaandel gedragen, wanneer de huisdeur openstond rook men buiten al de onappetijtelijke lucht: Vrouw Vis nam

het zelf ook niet zo nauw. Wanneer bestelde kolen werden gebracht, werd er aan de deur eerst gevraagd of er contanten konden worden getoond. Het antwoord op de vraag waar de kolen moesten worden gestort was altijd hetzelfde: 'Naast de kachel in de hoek natuurlijk, daar motten ze toch in!' Het werd uiteraard een stofpartij van jewelste. Het was wel zaak uit te kijken waar je liep, want de nachtspiegel stond altijd midden in de kamer. In 1952 verhuisden Jan Fluitje en zijn vrouw naar de oude molen aan de Ringvaart van Blokland, midden in het polderlandschap, enkele honderden meters bij de weg vandaan. Ze wilden helemaal vrij zijn en er waren jonge mensen die heel graag in hun huisje aan de Uiterbuurtweg wilden wonen. In de molen was geen water en licht aanwezig, maar dat was voor hen blijkbaar geen bezwaar.

Zouthuisluizermolen

Ze betrokken een van de twee zogenaamde Zouthuisluizermolens, daar waar het water van de bovenpolder naar beneden stortte. Van daaruit ondernam Jan Fluitje zijn dagelijkse zwerftochten, levend aan de zelfkant van de gewone orde, dansend op de muziek van zijn eigen wijsjes die hij speelde voor een cent. Hij wist steeds de mensen op het juiste ogenblik te vinden, bij vreugde of

De Zouthuisluizer Molen

rouw floot hij vol overtuiging een oude psalm. Thuis werd op een petroleumstel gekookt, alles volgens eigen oude beproefde methode. Met feestdagen brachten de burens hen weleens een mandje met verrassingen, maar de conserven werden er al meteen uitgehaald, die mochten ze houden, dat rare blikjeseten. Af en toe werd er eens een robbertje gevochten, want mevrouw Vis was niet voor de poes. Er doen veel verhalen de ronde, maar zeker waar is het verhaal van de deurwaarder die steeds dwangbevelen terugstuurde met de opmerking 'oninbaar', want er was nooit een cent. De belastingdienst koos ooit toevallig het adres van de familie Vis voor een steekproef. Had de ontvanger nu een stevige robuuste vertegenwoordiger gestuurd, maar er kwam een mager ambtenaartje, klein van stuk. Weinig indrukwekkend, en daar moest de deurwaarder dan mee op stap. Ze werden aan de deur door vrouw Vis ontvangen, die onmiddellijk reageerde met 'Als-je-me-nou, deurwaarder,' en ze nam de belastingambtenaar uitdagend van hoofd tot voeten op. 'Wat heb je nou meegenomen? Een wát, zeg je? Zo'n klein miezerig ventje, nou, daar geloof ik niks van dat ze er zulke onnozele peuterige kereltjes bij de belastingdienst op na houden.' De ambtenaar wilde direct terug, maar op aandringen van de deurwaarder ging hij toch enkele stappen naar binnen. De eerste aanblik was voor hem echter al genoeg reden om meteen de frisse lucht op te zoeken. Nadien is de controle op 'oninbaarheid' sterk verminderd.

Een vliegende vogel vangt altijd wel iets

Hage Vis en zijn vrouw Dirkje leefden wat men noemt van de hand in de tand. Een vliegende vogel vangt altijd wel iets en ze hadden weinig verlangens. Geen geld, geen zorgen, om kleren gaven ze niet. De oude molen waar het er onderdoor stromende water een heel eigen sfeer gaf, was hun een voldoende veilig onderkomen. Een oude bedstee, die later werd leeggemaakt om als rommelhok te dienen, een oude olielamp, een ledikant met wat vodden dat de naam slaappleats niet mocht dragen, een tafel vol rommel, alles binnen bereik. De oude emailen theepot, altijd gevuld met een zwart brouwseltje, was hen genoeg. Steeds meer vervuilde het verblijf, steeds meer vereenzaamden de bewoners. De vrouw had misschien nog wel anders gewild, maar haar familie had er allang de brui aan gegeven, daar hoefde ze niet meer bij aan te kloppen. 'We hebben te veel vlooiën,' zei Hage Vis, 'ze motten ons niet meer.'

Een nieuwe fiets

Helemaal mensenschuw was Jan Fluitje ook weer niet. Door zijn uiterlijk boezemde hij de kinderen vaak angst

in, maar hij maakte maar al te graag een praatje als er boodschappen gedaan moesten worden in het dorp. Hij wist zich bijna dichterlijk beleefd uit te drukken met zijn aanhef 'Goede Vrouw.' Graag nam hij een kop soep aan, maar ging stevast met zijn vuile laarzen aan tafel zitten. Die zaten hem vast gegoten aan de voeten.

Waar altijd werd geleefd van minder dan het minimum waarmee een gewoon gezin zich op het nippertje zou kunnen redden, brak voor beide molenbewoners een gouden tijd aan toen Jan de 65-jarige leeftijd bereikte. Ze waren als kapitalisten die de weelde niet aankonden. Trouw haalden ze hun AOW op en legden het geld in een of ander hoekje, ze vonden het zonde hun geld ergens aan te besteden. De eerste keer dat de uitkering binnen kwam, verraste Jan zichzelf met 'een nieuwe fiets', daar zijn oude brik bijna niet meer vooruitkwam. Dit was dan ook wel de enige uitspatting die hij zich in al die jaren veroorloofde.

Gek op kinderen

Toch hadden beide echtelieden ook wel hun gevoelige plekken. Ze waren dól op kinderen, die ze zelf nooit gehad hebben. De kinderen uit de buurt werden bijvoorbeeld in de molen op taartjes getrakteerd als Vrouw Vis jarig was. Ze genoot ervan om ze zo te zien smullen. Ook droeg de vrouw de zending een warm hart toe. Meermalen bracht zij de AOW naar haar dichtstbijzijnde burens, aan wie beiden hun vertrouwen hadden geschonken, met het verzoek om die op te sturen naar, zoals ze zich uitdrukte, 'die arme negerkindjes'. In 1962 kwam er in het dorp een salonwoonwagen leeg te staan. Dat was aanleiding voor de gemeente om Hage Vis voor te stellen deze voor hem te kopen. Ze konden dan meer in de bewoonde wereld wonen, dicht bij het dorpscentrum, dus gemakkelijker. Maar wat de toenmalige burgemeester Kammenga ook probeerde, ze dachten er niet aan hun oude molen te verlaten. Oud-secretaris Roovers kwam meermalen naar hen toe, maar Hage was niet over te halen. H. Soede, de dichtstbijzijnde buurman die zich veel van het lot van het echtpaar had aangehouden, stelde het echtpaar voor om bij hem in de auto te stappen en eens te gaan kijken. Niets lukte, met name Vrouw Vis bleef bij haar standpunt: blijven waar ze waren. Ze lieten dit vrije leven voor geen goud varen.

Zwaargewond

In 1966 raakte Dirkje Vis zwaargewond toen ze een brandend petroleumstel over zich heen kreeg. In het dorp werd veel gefluisterd over het hoe en waarom. Zeker is dat ze wekenlang enorm heeft geleden in het

ziekenhuis, overdekt met brandwonden. Niets kon ze naar binnen krijgen van de voeding die voor haar werd klaargemaakt en zonder dat was genezen onmogelijk. Ze was te zeer gewend aan hun eigen kostje, voor anderen onbegrijpelijk, voor hen onontbeerlijk. De burens zochten haar nog vol medelijden op in het ziekenhuis.

Hage Vis (Jan Fluitje)

Het mocht niet baten, ze stierf en daarmee bleef Hage alleen achter met de fles naast zich. Toen zijn vrouw nog leefde had hij het niet hoeven te proberen om te gaan drinken, hij zou ervan langs hebben gekregen, maar nu waren er geen grenzen meer. Met moeite wist de gemeente een plaats voor hem te reserveren in het bejaardenoord in Koudekerk. Tot driemaal toe zocht de heer Roovers, samen met twee bestuursleden van Rijnoord, de oude man op om hem te bewegen naar Koudekerk te gaan. Hij werd op het gemeentehuis gevraagd te komen en daar werd van alles geprobeerd. 'Maar weet je,' zei Vis, "als ik midden in de nacht nou eens harmonica wil spelen dan moet ik dat toch kunnen doen?"

Landbouwer Soede trok zich meer dan wie ook het lot van de oude muzikant aan. Hij hielp de begrafenis van

de vrouw verzorgen en hield doorlopend een oogje in het zeil. Met zijn vrouw overtuigde hij zich regelmatig van zijn aanwezigheid. Dagelijks brachten zij hem een pannetje warm eten, een tocht vanaf hun boerderij over moeilijk begaanbaar terrein van zo'n tien minuten, bij mooie weer. Maar het was erger in sneeuw en drab. Dikwijls kon Soede zich nauwelijks staande houden in de glibberige modder met storm of striemende regen. Ze accepteerden hem zoals hij was, dachten aan zijn verjaardag op 4 december, dronken mee van zijn drabthee of wijn uit een gebarsten kopje.

Jan Fluitje was niet gemakkelijk. Vaak was hij blij iemand te zien, maar kwam niet als de wind uit de verkeerde hoek waaide. Soms kon hij in woede uitbarsten, zijn donkere ogen spotten dan vuur. Praten over de goede verzorging in een bejaardentehuis, men moest er niet mee aan komen. Dokter Van Dongen heeft steeds weer opnieuw voor de oude Vis klaargestaan. Klaagde Hage over zijn dikke voeten, dan kreeg hij daarvoor een doos pillen mee waarvan de arts van tevoren wist dat hij ze toch weer in de Ringsloot zou gooien. Zuchtend werd thuis de oliekan gepakt en dan ging er weer een fikse hoeveelheid petroleum over de opgezette voeten. Puur natuur - medicijnen waren voor hem onzin.

AOW naar het goede doel

Ook burgemeester Breen trok zich het lot van de eigenzinnige man erg aan. Tot die avond.... dat Soede hem vond, doodziek, languit op zijn vodden. Het was slecht weer, voor de dokter een zware tocht om hem te bezoeken. "Hage", zei dokter Van Dongen, "u moet naar het ziekenhuis en wel zo snel mogelijk." Hage voelde het zelf ook. De zoons van Soede reden een tractor met platte wagen, waarop een brancard, dwars door de modder tot voor de molen. Zo vervoerden ze Hage naar de auto van de dokter die bij de boerderij stond te wachten. Maar opeens kwam daar weer zijn weerbarstigheid naar voren. "Ik op zo'n wagen?", zei Jan, "mórgen kunnen ze me halen, netjes op zo'n brancard, zoals het hoort." Er viel niet tegenop te redeneren. En daar stond de dokter. De volgende morgen haalden de verplegers hem, glibberend en glijdend, de brancard af en toe bijna kantelend, naar de ziekenauto op het Jaagpad. Bij Rijnoord aangekomen veranderde Hage Vis van gedachten. Hij voelde dat het nu te ver met hem heen was en stelde zijn vertrouwensman Soede voor om toch maar naar het bejaardenhuis te gaan als hij beter werd. Een opluchting voor velen, de gemeente Nieuwveen voorop. Maar enkele dagen later voelde Hage Vis zijn oude krachten herleven en hij bedacht

zich onmiddellijk. Er was niets met hem aan te vangen. Wel vertrouwde hij zijn buurman toe dat er nog wat geld in zijn molen moest liggen. "Zoek dat 's bij mekaar," vroeg hij, "jullie zijn al die jaren zo maar voor niks goed voor me geweest, geef dat maar aan jullie Hervormde kerk en de zending." Soede ging op zoek en vond in de molen een oud sigarenkistje vol bankbiljetten en raapte verder overal tussen de oude kranten en rommel nog achteloos neergelegd AOW-geld vandaan. Het bleek bij elkaar ruim Fl.10.000,- te zijn. Buurman stelde de burgemeester ervan in kennis en bewaarde het stilzwijgend. Toen Hage Vis weer terugkwam gaf hij het hem weer terug. "Als ik nou een keer sterf," zei hij, "en dat doen we toch allemaal een keer, dan blijf ik toch bij mijn besluit. Mijn familie kijkt toch nooit naar me om, ze zullen ook niet van me profiteren. Denk erom, je doet wat ik zeg. De laatste dag is alles voor jullie kerk en de zending bestemd."

Hage Vis leefde intussen zijn zwerversbestaan verder, werd met de dag valer en dronk meer dan ooit. Zijn trekharmonica werd hem te zwaar om te dragen, maar zijn fluit tiereliede zo mogelijk nog harder. De burens in de nabije molen, Amsterdammers die er hun zomerverblijf van hadden gemaakt, nodigden hem af en toe op een zondag uit. En Soede ging meermalen met hem uit rijden. Maar een bepaalde categorie mensen had er plezier in hem dronken te voeren en hem te laten dansen en fluiten voor zoveel gratis rondjes als hij wilde. Een jonge Oostenrijker, die in de omgeving werkte, maakte dit een keer mee. Hij was woedend dat een medemens zo kon worden behandeld. Sindsdien wachtte de jongenman vele zondagen op Hage, knoopte een gesprek aan en dan wandelden ze urenlang samen zodat het café erbij in schoot.

Kwam en ging als een muzikale zwerver

Op de jaarlijkse bejaardenreis floot Jan aan één stuk door, tot ergernis van de anderen. Hij beloofde steeds weer geen instrument mee te nemen, maar toverde het toch altijd weer onder zijn jas vandaan. Posteerde zich naast het bejaardenstrijkje en danste er lustig op los. Het verzoek van de leiding om er mee op te houden maakte hem zo woedend dat hij in zijn eentje buiten ging zitten kniezen en zich daar liet bedienen. Intussen drong Hage er bij zijn buurman steeds op aan dat zijn nalatenschap moest worden veiliggesteld voor het goede doel. Tot zijn grote geruststelling maakte een notaris in mei 1969 een testament voor hem op dat het voor hem in orde maakte. Zijn kapitaal was inmiddels aangegroeid tot 16.000,- gulden.

Paradijsvogel Jan Fluitje uitgeblazen

Ruim een jaar later werd Hage Vis gevonden, gestorven vlak bij Uithoorn in de vrieskou, moederziel alleen, na nog een stapel gratis broodjes naar binnen te hebben gewerkt. Dronken gevoerd tot en met en in elkaar gezakt.....

Bij de dood van Hage Vis

't Is tot 't einde van het jaar gekomen;
't Is guur en koud, het ijs ligt in de sloten.
En aan een oude weg, onder de dorre bomen,
met sneeuw bedekt, met nog de ogen open,
ligt, met 'n glimlach op z'n oud gezicht,
verlaten, in elkaar gebogen: Hage Vis.
En niemand die er nog van wist; hij is
daar aan zijn eind gekomen.
De zwerver, de muzikant, de filosoof,
die hier en daar wat vreugde bracht
en in de eenzaamheid van zijn alkoof
zijn dromen droomde,
nooit aan morgen dacht,
Zo vond men hem onder de dorre bomen,
verlaten, eenzaam, in elkaar gebogen.
Tot zover was hij kunnen komen
en hoefde niet meer terug
naar zijn alkoof, zijn vodden en zijn dromen;
de harmonica zat vastgebonden op zijn rug.

*(1971 Gedicht van de Historische
Kring Nieuwveen)*

Zouthuis sluisermolen (tekening uit 1946 van Jan Lunenburg)

Jan Fluitje, hij mag een zwerver zijn geweest in de contreien, maar hij wist te leven zoals hij wilde, vrij en onbekommerd, vaak tot zorg van anderen. Maar voor zichzelf heeft hij het leven geleid als een Paradijsvogel, die wiekt van de ene dag in de andere. Een leven intens in al zijn facetten, ergens om medelijden mee te hebben, maar zeker ook om vanuit zijn eigen egocentrische standpunt in vele opzichten ook even diep te benijden.

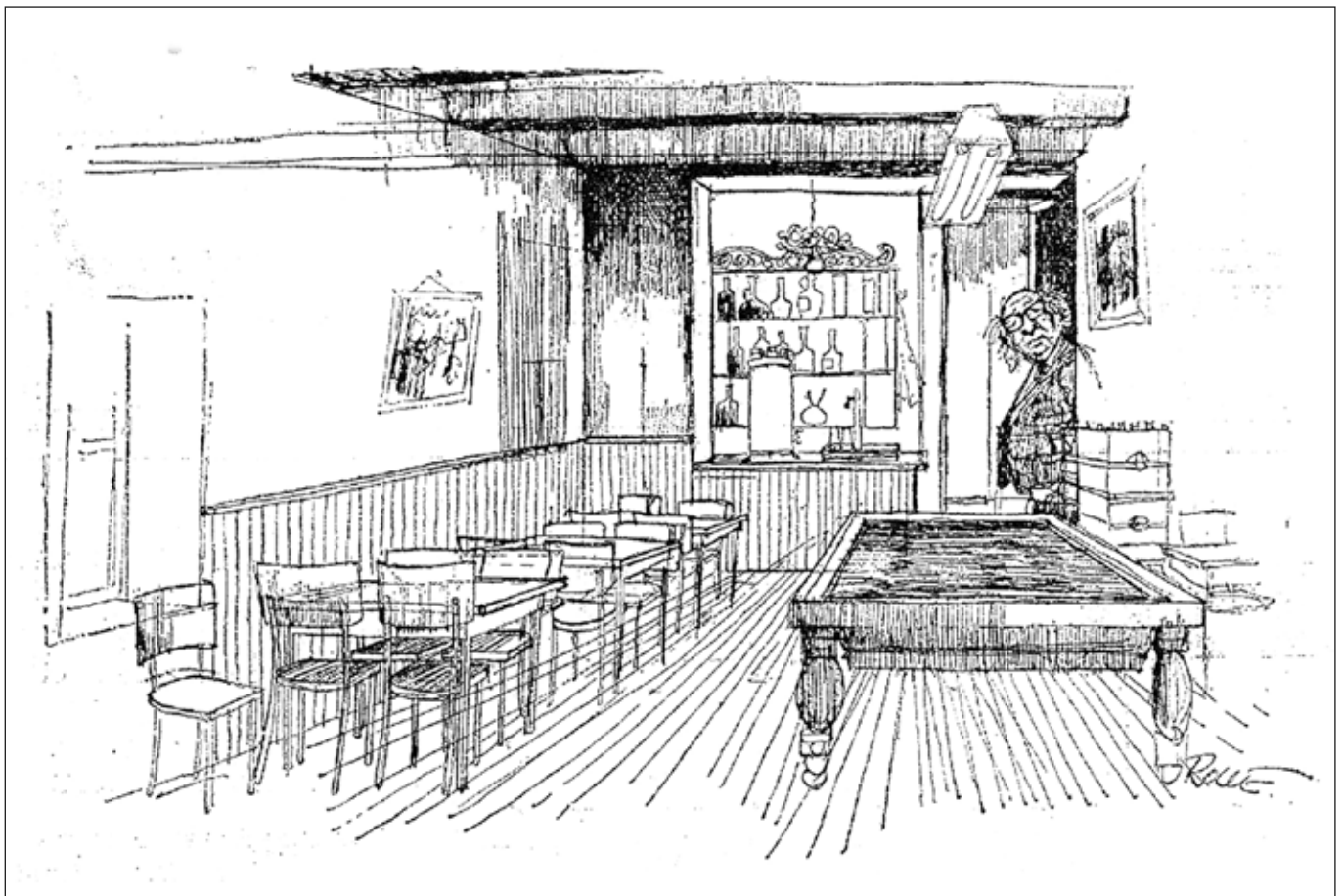
*(Uit De Leidsche Courant van februari 1971 & teksten aangevuld door de Stichting
De Kwakel Toen & Nu)*

OP ZOEK NAAR KANTELBEEN

.... Kantelbeen was niet binnen...Toch wel opgelucht dat Kantelbeen niet onder de groene zoden te Bovenkerk beland was, zette ik de speurtocht langs de Amstel voort. Wat me uit de trein vandaan tussen Den Haag en Leiden ook al opgevallen was: de overvloed van betonnen kubussen, torenflats genaamd, en van nieuwe betonnen wegen die het grasland de laatste jaren verslonden hebben, wordt beangstigend. Het is geen wonder dat de rundvleesprijzen zo schrikbarend gestegen zijn, want waar kan een fatsoenlijke koe, als die betonnen vraatzucht zo doorgaat, op den duur nog een hap gras vandaan halen? Ik besloot voorbij Mijdrecht de polder in te schieten. Daar werd het uitzicht ruimer en het gras weer weliger. Ze zijn er nog wel. Het land is nog niet helemaal steenwoestenis geworden. Het wemelt nog van prachtige, achter bomen verscholen, boerderijen, maar je moet er wel je best voor doen en de hoofdwegen mijden. Een beetje gemanoeuvrereer over een smalle wipbrug komt er wel bij.

Onder de blakende zon in de auto kreeg ik opnieuw dorst en ziedaar, in het gehucht met de lyrische naam Vrouwenakker, ontwaarde ik op een dijk voorbij een brug aan het water een ideaal gelegen klein etablissement. Het middelste van een rijtje kleine boerenhuizen, waarvan de buitenste tot een van-alles-wat-winkeltje en een rijwiel- en bromfietszaak dienden. Ik stapte uit met de chauffeur en rammelde aan de cafédeur. Helaas het cafeetje bleek gesloten en de gordijnen waren dicht. Het wekte mijn bevreemding op, zo op klaarlichte dag. "Dat is nou niet aardig van Kantelbeen", zuchtte ik, "om daar alleen binnen te zitten hijsen en ons met onze dorst, ongelaaft in de gloeiende zon te laten staan."

We liepen om het huis heen naar het winkeltje-van-alles, klompen, levensmiddelen, snoep en een plaat op de deur van deze krant, dat het morgen te laat is. Een allervriendelijkst vrouwtje stond ons te woord.

Op zoek naar Kantelbeen

Annie en Joop Hoes voor hun winkeltje

Ja, haar vader, de 87-jarige kastelein Gerardus van Rijn, deed zijn middagslaapje. Hij had 's ochtends vroeg op moeten staan voor een bezoek aan de oogarts, vandaar. Maar de heren hadden nogal nette gezichten en als we dorst hadden dan konden we door de winkel heel wel een pils in het café krijgen. Langs de bussen vim en de potten jam, stapje op, stapje af, pas op voor 't hoofd, belandden we in een uniek cafézaaltje. Volledig intact gebleven. Een subliem buffetje in de hoek. Een ouderwets biljart met gebeeldhouwde potten in het midden en een uiterst fraai rek voor de keuen met een reglement uit het begin van deze eeuw aan de wand. Oude stoelen en tafels onder een balkenzoldering. Alleen Kantelbeen ontbrak om de ontdekking geheel volmaakt te doen zijn.

1973 Gerrit van Rijn in het Café

Slechts een licht gesnurk van vader Van Rijn drong uit de aangrenzende woonruimte achter een paar massieve deuren tot ons door. Zijn welbespraakte dochter zette de pilsen uit het buffetje voor ons neer en daar bleef het niet bij. Er werd me een machtig in leer gebonden boekwerk in handen gegeven, waarin het vrouwtje in een keurig, welhaast getekend handschrift, de geschiedenis van de,

langer dan 100 jaar bestaande, zaak had opgeschreven. Een document humain van de eerste orde.

Met die ontroerende familieportretten uit de vorige eeuw, kinderen en kleinkinderen. Tegenslagen en voorspoeden van het geslacht Van Rijn, vergunningen en aankoopstukken verlichtten de tekst. Eerste-communiedocumenten wisselden de portretten af en een felicitatiebrief van bisschop Zwartkruis had een ereplaats in het boekwerk. Tekst en uitleg werden mij ook nog

1969 Gerrit van Rijn aan de bar

verstrekt door de welwillende dochter des kasteleins. Alleen de naam van Kantelbeen hoorde ik niet vallen. Wij dronken onze pils op, keken nog eens rond in het charmante etablissement en ik beloofde nog eens terug te komen als vader Van Rijn uitgeslapen was. Met of zonder Kantelbeen.

(Krantenknipsel uit 1972 van journalist Jacques Gans bij een bezoek aan het Café Gerrit van Rijn aan de Vrouwenakker)

(1647) De Kwakel Toen
(2014) De Kwakel Nu

SCOUTINGVERENIGING ST. JOANNES 70 JAAR (1946-2016)

Na de ideeën van de grondlegger van de scouting, Sir Baden Powell, was de gouden formule “Samen spelenderwijs leren”. In 1911 werd, naar Engels voorbeeld, de padvinderij in Nederland geïntroduceerd. Pas in de jaren dertig werd het één en ander centraal geregeld, zodat ook plaatselijke afdelingen op gang kwamen. In De Kwakel kwam het voor de oorlog nooit tot de oprichting van een scouting of padvinderij-groep.

Medeoprichter Rinus van Egmond

Na de bevrijding van Nederland werden voorzichtig de eerste stappen gezet. Een Kwakelse timmerman, Rinus van Egmond (Mzn) en kapelaan Joannes Cramers besloten op 25 juli 1945 om een verkennersgroep op te gaan zetten. Zo werd voorzichtig de St. Joannesgroep in De Kwakel gestart. Er werd proefgedraaid in het zaaltje bij Café Pouw aan de Boterdijk en officieel bestond de groep nog niet eens. In dat jaar werd er gestart met een groep van 10 verkenners (jongens van 12 tot 16 jaar).

1946 De oprichting

De officiële oprichting (inschrijving als scoutinggroep) kon namelijk pas plaatsvinden als er een geïnstalleerde ‘hopman’ was. Deze installatie vond plaats op 4 november 1946 en direct daarna, op 11 november 1946, werd de St. Joannesgroep ingeschreven bij het nationaal hoofdkwartier van de Rooms-Katholieke Jeugdbeweging.

De eerste hopman was oprichter en groepsleider Rinus van Egmond en zijn assistent-leider was Piet van

’t Hart. De verkenners van het eerste uur waren: Joop Pouw (Pzn), Huub en Jan van ’t Hart (Jzn), Anton Lek (Fzn), Jack Endhoven, Ko van de Kerkhof, Joop Lek (Hzn), Joop Westerbos, Gerard en Kees Hogenboom (Azn). De aalmoezenier bij de start was kapelaan Agterhof. Medeoprichter kapelaan Cramers was naar een andere parochie gegaan.

In die tijd was de doelstelling van een scoutinggroep gebaseerd op het boek van de bekende scouting-grondlegger Sir Baden Powell. Zijn boek “Verkennen voor jongens” was oorspronkelijk bedoeld voor het leger, maar werd onder de Britse jeugd bijzonder populair. Kortgezegd was het een handleiding voor het primitieve leven in en met de natuur, het bijbrengen van respect en discipline voor al het moois wat de Schepper geschapen had. In Nederland kwam onder invloed van de christelijke jeugdbeweging dat geloofsaspect sterk naar voren.

1948 Acties en De Welpen

In maart van dit jaar werd er een sigarettenactie georganiseerd door de scouting voor de 21 Kwakelaars die in het Nederlandse leger dienden in Indië (kolonie van Nederland, nu is het Indonesië). De mannen overzee vonden deze actie van hun dorpsgenoten thuis geweldig. In deze beginperiode van de scouting was het wel heel moeilijk om als groep de eindjes aan elkaar te knopen. Er moesten dus acties komen om de groepskas te spekken. De bekendste daarvan waren in de beginperiode het ophalen en inleveren van lege flessen en het verzamelen van Zwaluw-luciferdoosjes. Later kwam door het vetmesten van konijnen ook in de kerstperiode de zo broodnodige centen binnen.

In 1948 werd er naast de Verkenners ook een Welpenafdeling “De Jozefhorde” gestart. Vier dames hadden daar de leiding: Annie Zijerveld, Annie van der Meer, Nel Graven en Bep Plasmeijer. Ook zij hadden hun bijeenkomsten, net als de verkenners, in het zaaltje bij Café Pouw. Er waren in deze beginperiode zo’n 25 welpen.

Koningin Wilhelmina was in 1948 “50 jaar Koningin der Nederlanden” (1898-1948). Dit werd in het hele land groots gevierd en in De Kwakel kunnen ze wel een feestje organiseren en vieren. De Wilhelminaver-

De Verkenners met de kermisoptocht (1948)

eniging (nu het Feestcomité) was net weer heropgericht en organiseerde een eenmalige kermisoptocht voor verenigingen uit De Kwakel. (*In het Kermisoptocht boek kunt u hier meer over lezen*) De scoutingvereniging St. Joannes deed hieraan ook mee. Uit dit jubileum van de Koningin zijn de latere Bloemencorso's ontstaan. Bij deze Kwakelse optocht waren ook de meeste karren met bloemen versierd. Het duurde tot 1952 voor er weer een optocht in De Kwakel georganiseerd werd. In dat jaar vond de eerste kermisoptocht plaats, in 2017 is het daarom groot feest met de 65^e kermisoptocht in het dorp.

1950 Een eigen Troephuis

In 1950 kreeg de scoutinggroep een stukje grond ter beschikking gesteld door de toenmalige pastoor Mgr. Noordman. Er werd een clubhuis gebouwd onder aanvoering van de timmerman Rinus. Geheel uit eigen middelen en arbeid van vele leden, werd er een eigen "Troephuis" gebouwd op het huidige terrein achter de begraafplaats in het in het Vrye Noortveen.

Het houten paneel van beschermheilige "St. Joannes" van de oude preekstoel uit de oude kerk, kwam na een

De beschermheilige St. Joannes

verbouwing in 1943 op de zolder van timmerman M.B.C. van Egmond te liggen. Zoon Rinus jr. heeft het paneel in het najaar van 1950 in het nieuwe troephuis aangebracht. De eerste marmeren steen van het nieuwe troephuis werd geplaatst door pastoor Noordman op 19 juli 1950. Kapelaan Douwes was ook een van de stimulerende krachten bij de bouw van het troephuis.

Lid worden kon pas als je textielbonnen had voor het aanschaffen van een uniform; kleding was een aantal jaren na de oorlog nog op de bon. Wat daarbij opviel was de korte broek. Zomer en winter liepen de welpen en verkenners in een korte broek. "Is er iemand die het koud heeft?"

"Nee, hoor Hopman, 't valt best mee!" Later werden er welpennesten en een schuur bijgebouwd en goede sani-

1948 De eerste Welpengroep, na de oprichting met dames als leiding

Staand achter de ezel v.l.n.r. Leidster Annie van der Meer, Jan Voorn (Krul), Piet Lammers, Wout van Tol, Alfons Voorn (Jzn), leidsters Nel Graven en Bep Plasmeijer.

Staand v.l.n.r. links van de ezel Bertus Brozius, voor de ezel Theo Klijn (Thzn), Jan van der Hoven (Fzn), Jaap Hoogenboom (Azn) & Jos van 't Hart (Jzn).

2e rij van voren v.l.n.r. Kees van der Hulst, erachter Theo van Rijn (Dzn), Co Plasmeijer (Czn), Anton (Bas) Zaal (Czn), Paul van Rijn, Anton Vork (Jzn) en Ton Verhaar.

Voorste rij v.l.n.r. Kees Lek (Hzn), Tom den Haan (Czn), Cor Zeldenthuis (Fzn), Martien van de Rotten (Wzn) en Rinus van Zaal (Czn)

taire voorzieningen neergezet. Van het oorspronkelijke troephuis zijn het fundament, de spanten en de buitenmuur nog intact geweest tot de sloop in 2011, de rest was in de loop der jaren vervangen. Bij al deze verbouwingen kon altijd een beroep gedaan worden op leden en oud-leden.

1952-1960 Op kamp

Net als tegenwoordig was het weekje kamp het hoogtepunt van een padvindersseizoen. Na een proefkamp van één nachtje op een boerderij in De Kwakel kwam het grote werk. Een weekje kamp, meestal ergens in Brabant. Voor veel Kwakelaars staat het beeld van een

week kamp nog vers in het geheugen. In de beginjaren kampeerde de groep op wisselende locaties. Nadien bivakkeerden de padvinders jarenlang op de boerderij van Ome Jan in Ommel (Asten).

Voor het houden van de H. Missen en de gebeden ging de kapelaan mee. Kapelaan Baas is vele jaren (1962 t/m 1969) meegereisd; hij had dan de functie van aalmoezenier en kon bijzonder goed met de jeugd overweg. Ook hij was een weekje uit, zodat er onderling heel wat afgelachen is. In de omgang met de kinderen stond hij gelijk met de groepsleider en de hopman.

De aalmoezeniers waren meestal de op dat moment in De Kwakel werkzame kapelaans. In volgorde kwa-

Op kamp met de fiets naar Harderwijk (1957)

men de volgende kapelaans: Van der Stap, Agterhof, Douwes, *(een woordgrapje uit die tijd over deze 3 kapelaans: Stap maar Achterop en Douwes)*, Steenman, Laan, Brandsma, Bollerman, De Jong, Baas, Zomerdijk, Granneman. Later werd de pastor de aalmoezenier, zoals Limburg, Loos en Hudepohl.

De eerste weekkampen: 1952 Blaricum, 1953 Hilversum, 1954 Sterksel, 1955 en 1956 Maarn, 1957 Harderwijk, 1958 Maarn (in 1959 en 1960 Geen Kampen), 1961 Hilversum, 1962 Ommel-Asten.

Potje koken op kamp in Ommel (1962)

Het geloof werd meer beleefd dan nu, stond veel dichterbij de mens dan nu. Het geloof was een deel van het leven, net als school, werk enz. En toch heeft de actualiteit van nu grote overeenkomsten met het leven toen. Het besef dat je samen dingen veel beter voor elkaar

krijgt en respect voor de natuur, waar je erg voorzichtig mee dient om te springen. Ruim dertig jaar later begon hier iets van door te dringen in onze maatschappij, dus ondanks een wat ouderwets imago was de padvinderij in feite haar tijd ver vooruit.

1961-1969 Eierenactie en een Heitje voor een karweitje

Eind jaren vijftig/begin jaren zestig is er elk jaar op Palmzondag de bekende eierenactie. Deze actie kwam uit de koker van de oprichter Rinus en het oudercomité: Bertus Verlaan, Joop Lek (Hzn) en Theo Pieterse. Het doel was geld inzamelen, waarbij de leden zich inzetten om met Pasen zoveel mogelijk lootjes te verkopen. Als prijzen waren er natuurlijk eieren en later ook plantjes. Het is wel eens voorgekomen dat er dubbele gekleurde lootjes verkocht werden, zodat er twee mensen dezelfde prijs kwamen ophalen. Ook is het een keer gebeurd dat er twee verschillende gekleurde nietjes in de lootjes zaten. Een chroomkleurig nietje was een prijs en een koperkleurig nietje niet. Dat werd opgemerkt door verschillende kopers en het ging als een lopend vuurtje door het dorp, dan zochten ze de prijzen aan de deur zo uit. Er is zelfs een jaar geweest dat er doorzichtige lootjes verkocht werden, dan kon je ook de tekst en je prijs al lezen. Teveel eieren en tekort eieren, er is heel wat afgelachen door de leden van de scouting. En het bracht wel een aardig centje op om de kas te spekken.

Ook de Oud-Papieractie van de Verkenners is 20 jaar lang zeer succesvol geweest. Tussen 1974 en 1994 zijn vele tonnen papier opgehaald, die de groepskas altijd goed gespekt hebben. De welpen gingen ieder jaar langs de deur met hun "*Heitje voor een karweitje*" en bij de Gidsen kunt U elk jaar, tijdens de Auto-wasdag, uw auto laten wassen.

1970-1980 Rien van Egmond nam afscheid (1946-1980)

Rien van Egmond was de motor van de St. Joannes-Groep. Bekend als oprichter, timmerman, groepsleider en hopman van de Verkenners in De Kwakel. In 1960 stopte hij als hopman, hij had meer dan 25 jaar de groep geleid. Vooral in het begin was dit improviseren, want financiële middelen waren er niet, zodat er al vroeg begonnen werd met o.a. de lege flessen actie. In 1970 ontving hij voor zijn inzet nog een pauselijke onderscheiding omdat hij 25 jaar leider bij de verkenners was. In maart 1980 gaf hij te kennen te willen stoppen, vanwege zijn leeftijd. Tijdens het afscheid kreeg hij te midden van familie, vrienden en kennissen een insigne opgespeld door de Kwakelse pastoor G.C.

Rinus van Egmond met de pauselijke onderscheiding (1970)

Limburg. Zijn inzet en zijn levenswerk is door vele mensen voortgezet.

1988 De Gidsen

Door de jaren heen had de scoutinggroep steeds een stabiel aantal leden: ± 40, echter alleen maar jongens. Tot 1988 was de groep altijd een echte jongensgroep geweest, behalve dan de welpenleiding, want dat zijn altijd vrouwen geweest. In april 1988 kregen de verken-ners op een avond “damesbezoek”. Een aantal meisjes van 12/13 jaar vroeg of er ook meisjes op de verken-ners mochten komen. Ze hebben naar aanleiding van dit bezoek een brief geschreven aan de groepsleider en hun verzoek herhaald. Het was in eerste instantie de be-doeling om gemengd te gaan draaien, maar uiteindelijk was er zoveel animo van de dames dat er, mede door de toename van verkenners, voor hen geen ruimte was.

1968 Scouting St. Joannesgroep, De Welpen

Bovenste rij v.l.n.r. Werner Overwater (Wzn), Dick Klijn, Roy Freichman, Nico van Scheppingen, Cockie Vork (Czn), Jos van Dam, Perry Vork (Czn) en Quirinus Meijer (Hzn)

Middelste rij v.l.n.r. Peter Vork (Jzn), Kees Verhoef (Pzn), Jos Lauwers (Boeffie), Karel de Blicck, Wim Westerbos, Harry Verhoef (Pzn), Rini Zeldenthuis (Fzn) en Leo Kraan.

Vooraan v.l.n.r. Cor Onderwater (Kleine Dop) Theo Klijn, Jos van Boeschoten, Kees Hölcher (Kees Klomp), Chris van Boeschoten, Wim Pouw (Jzn), Koos Meijer (Kzn) en Johan Brozius.

Martien Kas was bereid om samen met Jaap Hoogenboom en enkele moeders o.a. Thera Winter en Truus Hogenboom een aparte club voor de dames te starten, "De Gidsen".

1993 District Amstelland

In 1993 bestond de St. Joannesgroep uit 18 welpen, 13 gidsen en 21 verkenneren. Het leidinggevende team bestond in dat jaar uit totaal 21 mensen, verreweg de meesten daarvan zijn ook allemaal lid geweest. Aan belangstelling was dus geen gebrek. Bij de verkenneren is er nog een ledenstop geweest, maar bij de welpen en de gidsen was nog wel ruimte voor nieuwe leden.

De St. Joannesgroep werkte samen met zo'n 20 andere scoutinggroepen in het District Amstelland, dat zich uitstrekte van Nieuw-Vennep tot Amstelveen. Vanuit het district werden regelmatig activiteiten georganiseerd waar zij aan meededen. Er werden patrouillewedstrijden gehouden voor de verkenneren en gidsen in het Amsterdamse bos, in het najaar de zwemwedstrijden voor alle speltakken en in december een houthakkerskamp. Verder waren er o.a. een districtsdag en een filmdag voor de welpen. De animo voor deze evenementen is onveranderd groot onder de Kwakelaars: het is altijd enorm gezellig om andere scouts te ontmoeten en soms komen zij met mooie prijzen thuis. Ook organiseert het district af en toe cursussen, voor de leiders bijv. of cursussen EHBO en Brandweer voor de jeugdleden.

1996 Jubilarissen en 50 jaar scouting

Behalve bij het 50-jarig bestaan van St. Joannes waren er nog meer jubileums te vieren. De groepsleider Jaap Hoogenboom (Azn) was in 1996 al 40 jaar leider bij de groep. In 1956 werd Jaap vaandrig bij Rinus van Egmond en in 1960, 4 jaar later, nam hij het hopmanschap (troepleider verkenneren) over van Rinus. Dit heeft hij

De Kabouters installatie door Daan Bartels (1996)

gedaan tot 1990; vanaf dat moment was hij nog groepsleider en beheerde hij samen met Ton Voorn (Hzn) en Cock Lek (Hzn) het clubhuis. Ton de materialen en Cock voor alles wat leeft, groeit en bloeit. Het verloop binnen de verkennerstaf is niet groot, de meeste stafleden blijven lang hangen. Jaap, Ton en Cock waren in dit jaar al ruim 30 jaar ook bij de leiding betrokken. Bij de welpen- en gidsenstaf is het verloop iets groter, maar ook daar is nooit een tekort aan leiding geweest. Sinds 1993 zijn er ook mannelijke stafleden bij de welpen.

1996 De Kabouters

De toekomst van de scouting zag er rooskleurig uit halverwege de jaren negentig. Naast de Welpen, Verkenneren en Gidsen kon in oktober 1996 gestart worden met een nieuwe tak: de Kabouters, een meisjesgroep voor meisjes van 7 tot 11 jaar op maandagavond in het troep-huis. Daan Bartels (Dzn) nam hier het initiatief en werd groepsleider.

1997-2008 Proef- en zomerkamp

Als voorbereiding op het zomerkamp werd er elk jaar een proefkamp georganiseerd. Dit is een weekend in De Kwakel in het voorjaar. In dat weekend worden de diverse technieken nog een keer goed doorgenomen en al het materiaal gecontroleerd. Deze proefkampen zijn niet altijd bij het clubhuis geweest. In het begin werd er gekampeerd in het bos bij de familie Dekker achter de Vuurlijn en er zijn ook proefkampen gehouden in een bunker in de duinen bij Zandvoort. Aan het begin van de zomervakantie gaan de welpen, gidsen en verkenneren een week op zomerkamp. De welpen in een blokhut en de rest gaat kamperen. De welpen hebben meestal een verhaal dat als een rode draad door de hele week heen loopt en passen hun programma hierop aan. De verkenneren en gidsen hebben ook een aantal vaste ingrediënten en een Themadag. Ook avondspelen zijn niet onbekend bij de Kwakelse verkenneren. Op kamp zijn dat meestal vossenjacht en een dropping en op de troepavonden douane en bosjassen.

2009 Dodenherdenking

Het 4 mei comité van de Scoutinggroep St. Joannes, organiseerde een dodenherdenking naast de basisschool De Zon. De eerste in De Kwakel sinds een heel lange tijd: de laatste herdenking was in 1948. Het landelijk thema van dit jaar was "Vrijheid en Identiteit". De Nederlandse vlag ging half stok. Gerard Vlutters had een overdenking voorbereid en droeg deze voor. Tevens hadden veel kinderen en leiders van de scoutinggroepen zelf gedichten gemaakt en lazen deze voor. Na de

Dodenherdenking op 4 mei (2009)

gedichten en muziek en 2 minuten stilte werden er kransen bij het tijdelijke stiltemonument neergelegd door de Scouting St. Joannes De Kwakel. Hierna konden de vele aanwezigen een witte roos bij het monument leggen. Er waren veel kinderen en ouderen aanwezig bij deze eerste dodenherdenking. Een goede zaak.

2009-2010 De Stam

In 2009 was er een idee vanuit verkenner om een nieuwe groep op te richten. Deze groep jongens wilde door na de verkenner, waar ze nu te oud voor waren geworden. Zij wilden verder bij de scouting, daarom richtten negen oud-verkenner deze nieuwe groep op: "De Stam".

2011 Sloop en bouw Troephuis

Op 16 april 2011 werd het oude troephuis gesloopt, vele leden waren hierbij behulpzaam. Op het eind van de middag waren alle oude materialen al per container afgevoerd naar de stort. Oud-hopman Jaap Hoogenboom sloeg 10 dagen later al de eerste paal. Het hoogste punt werd bereikt op 5 juli en op 17 augustus was het troephuis geschilderd en in september werd de tuin aangelegd, allemaal door leden en andere vrijwilligers. In het weekend van 1 & 2 oktober volgde de grote feestelijke opening en een open huis voor heel De Kwakel. Door de vele acties en schenkingen waren de financiën bij elkaar gespaard. Met heel veel medewerking van leden,

sponsors, verenigingen en alle inwoners van het dorp kwam dit stukje Kwakelse huisvlijt tot stand. Het Kwakelse motto kwam hier weer van pas: "Voor Elkaar, met Elkaar"

Sloop van het oude Troephuis (2011)

2012-2016 Spelenderwijs

Op 11 november 2016 bestaat de club precies 70 jaar en telt 92 leden, waarvan 26 leiders. De overige leden zijn te vinden in 5 groepen: De Shanti's (voorheen De Kabouters) 13, De Welpen 14, De Verkenner 16, De Gidsen 12 en De Stam 11 leden. Het bestuur bestaat uit vijf leden.

Eerste paal slaan, Jaap Hoogenboom en Jeanette ten Brink (2011)

Ook in deze laatste jaren ging de St. Joannesgroep gewoon door met al zijn activiteiten voor de leden. De Eierenactie met Pasen en de jaarlijkse Autowasdag zijn altijd successen voor de clubkas. Een enorm succes is beslist de jaarlijkse Dodenherdenking op 4 mei, dit jaar alweer voor de 8^e keer georganiseerd, niet meer weg te denken uit De Kwakel. De laatste 6 jaar op de locatie in

het Egeltjesbos. Het grote aantal ouderen en jongeren, die aan de herdenking deelnemen, laat zien dat hier behoefte aan is, ook nog na 71 jaar vrijheid in ons land.

Het oude en het nieuwe troephuis heeft zijn waarde wel bewezen voor de jeugd, waar zij altijd in alle vrijheid hebben kunnen spelen. In de afgelopen zeventig jaren zijn er heel veel mensen lid geweest van de scouting. Veel zijn er ook nu nog actief bij de club. De opzet en de ideeën van de scouting initiatiefnemer Sir Baden Powell: “*Samen spelenderwijs leren*”, is nog steeds van kracht. De Kwakel mag trots zijn op kapelaan Cramers en timmerman Rinus van Egmond, die in 1945 het initiatief namen om in ons dorp ook zo iets op te gaan zetten. Alles wat leeft, groeit en bloeit en ons altijd weer boeit.

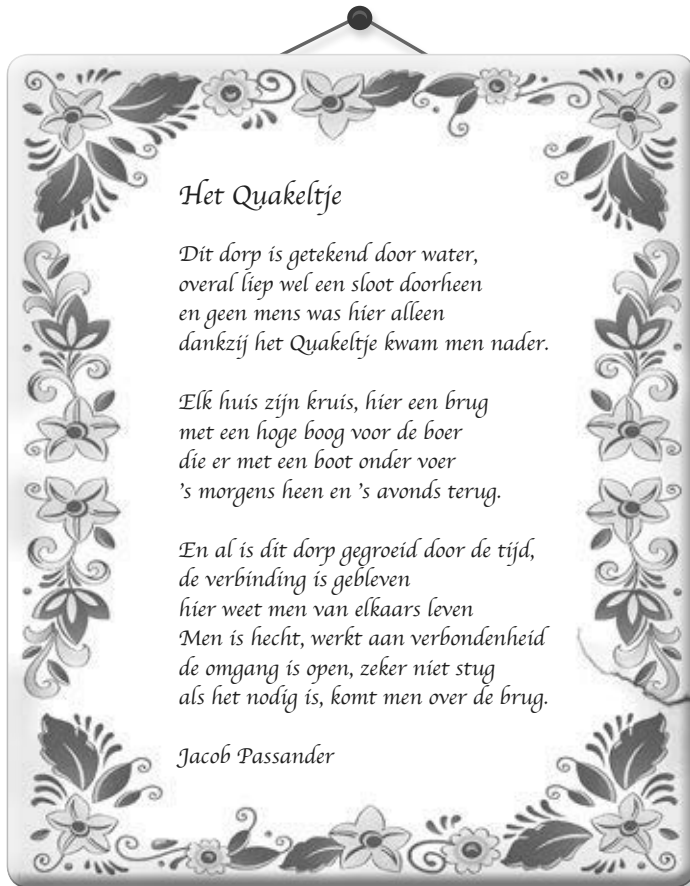
Op deze plek wil het bestuur van Stichting De Kwakel Toen & Nu de scoutingvereniging St. Joannes van harte feliciteren met dit mooie jubileum.

Voor meer informatie over de scoutingvereniging bezoekt u de website: www.st-joannesgroep.nl

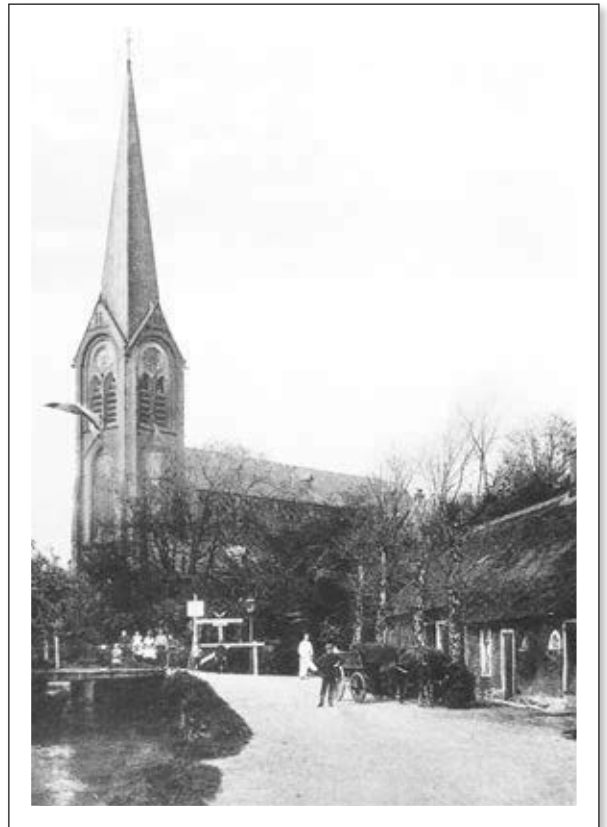
(Een groot deel van deze tekst van Richard Zeldenthuis kwam uit het jubileumblad “50 jaar St. Joannes 1996”, met aanvullende teksten van de redactie van de Stichting De Kwakel Toen & Nu)

Opening en Open Huis oktober (2011)

(Dit gedicht is gemaakt door sneldichter Jacob Passander, na wat hints en steekwoorden van de Stichting De Kwakel Toen & Nu, tijdens de opening van de Damsluis aan de Vuurlijn op 23 april 2009)

Ca. 1900 Drechtdijk bij de driesprong

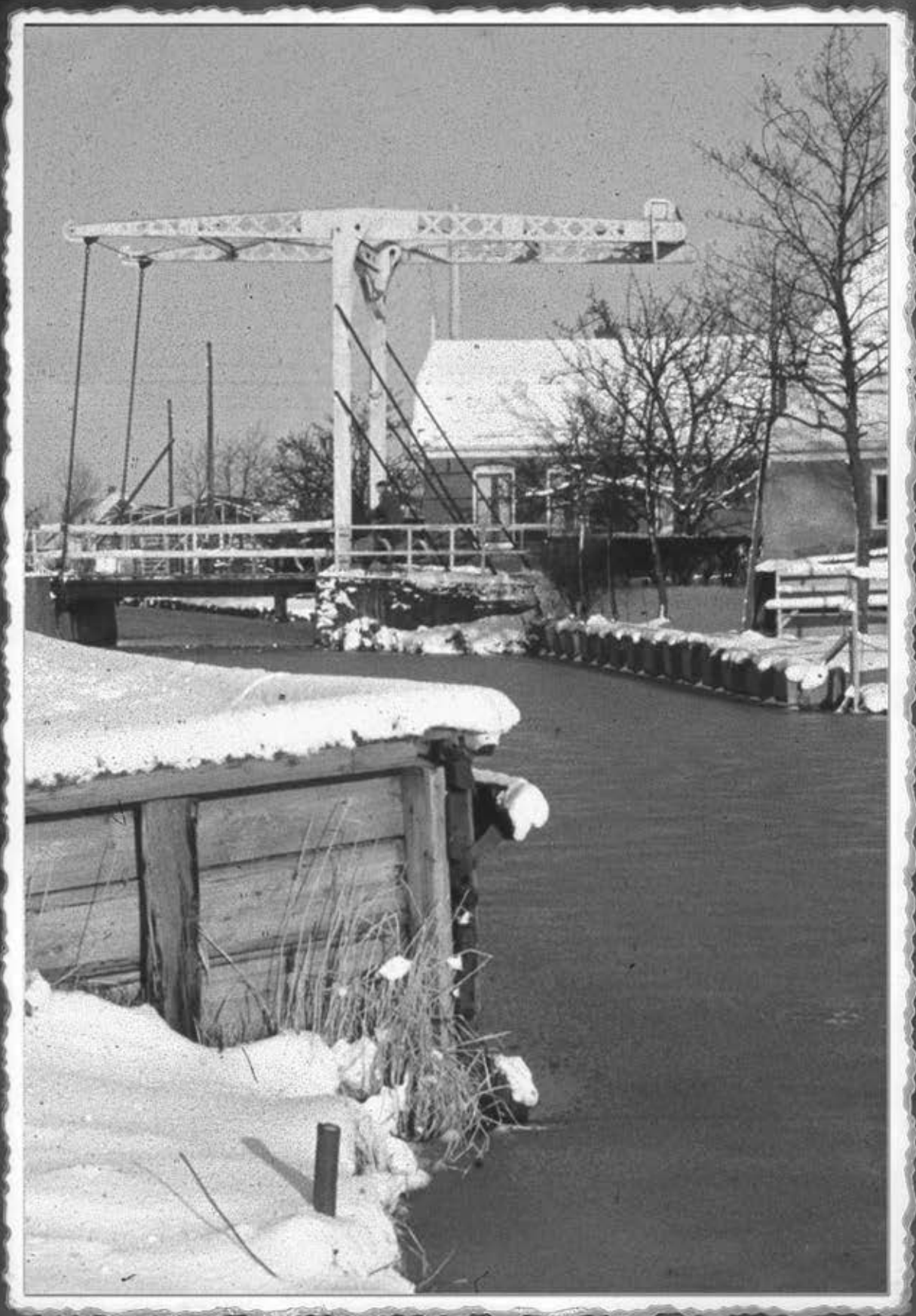

Ca. 1920 De Kleine-Drecht en rechts de Drechtdijk

MET DANK AAN ONZE SPONSOREN VOOR ONDER- STEUNING VAN STICHTING DE KWAKEL TOEN & NU

ABG automaterialen bv	- peter@abg-bv.nl	- www.abg-bv.nl
Albert Heijn Jos van den Berg		- www.ah-josvandenbergh.nl
Bosch Car Service van den Berg bv	- peter@bergauto.nl	- www.bergauto.nl
Brood- en banketbakkerij Jan Westerbos	- westerbos@12move.nl	- www.westerbos.nl
Brouwer Totaaltechniek	- info@brouwertotaaltechniek.nl	- www.brouwertotaaltechniek.nl
Burgers Betonbouw B.V.	- info@burgersbetonbouw.nl	- www.burgersbetonbouw.nl
Constructiebedrijf De Kwakel B.V.	- info@dekwakelbv.nl	- www.dekwakelbv.nl
De Vries Groep - Administratie	- john@devries.nl	- www.johndevries.nl
Duo Plant v.o.f.	- duoplant@duoplant.nl	- www.duoplant.nl
E & B Reclame	- info@ebdesign.nl	- www.ebdesign.nl
E-Markt Schalkwijk - 0297-562262		
Fish - Vishandel Klaas Bos Spakenburg	- info@fish-nederland.nl	- www.fish-nederland.nl
Frans Kooyman Auto's	- info@kooyman-autos.nl	- www.kooyman-autos.nl
Fysiotherapie De Kwakel	- info@fysiotherapie-dekwakel.nl	- www.fysiotherapie-dekwakel.nl
Gerry Semp Rozenkwekerij Kudelstaart		- www.gsemp.nl
Het Fruitpaleis	- hetfruitpaleis@gmail.com	- www.hetfruitpaleis.nl
H. Blom & Zn Installatiebedrijf B.V.	- info@hblomenzoon.nl	- www.hblomenzoon.nl
HPD Potplanten	- vireo@vireo.nl	- www.vireoplantsales.com
IQ Flowerart	- inge.quint@flowerart.nl	- www.iqflowerart.nl
Jac. Oosterveer B.V.	- jac@jacoosterveer.nl	- www.jacoosterveer.nl
Jan Voortman Autoschadeherstel	- edwin@janvoortman.nl	- www.janvoortman.nl
Kandelaar Elektrotechniek	- info@kandelaar.com	- www.kandelaar.com
Klaas Kleijn Administratiekantoor	- info@klaaskleijn.nl	- www.klaaskleijn.nl
Knipsalon Care For Hair	- info@c4h.nl	- www.c4h.nl
Kooyman B.V.	- info@kooymanbv.nl	- www.kooymanbv.nl
Paparazzi Media	- dp@de-kwakel.com	- www.de-kwakel.com
Poldersport	- info@poldersport.nl	- www.poldersport.nl
Restaurant De Uithoek Uithoorn	- info@hengelsport.nl	- www.hotelhengelsport.nl
Rodaal Groep Mijdrecht	- lrotten@xs4all.nl	- www.rodaal.nl
Röling Isolatietechniek B.V.	- info@rolinggroep.nl	- www.isolatietechniek.eu
Schijf Groep Uithoorn	- info@schijf.nl	- www.schijf.nl
Spelt Bedrijven B.V. - Nieuwveen	- administratie@spelt.nl	- www.spelt.nl
Takii Seed	- info@takii.eu	- www.takii.eu
Tanken & Wassen van den Berg bv	- tankstation@bergauto.nl	- www.bergauto.nl
Van der Boon Auto's - Leimuiden	- info@vdboon.nl	- www.vdboon.nl
Van der Veldt Bronbemaling B.V.	- veldtbron@telfort.nl	- www.vdeldtbronbemaling.nl
Van Rijn Fietsen	- info@vanrijnfietsen.nl	- www.vanrijnfietsen.nl
Verheijfotografie	- info@verheijfotografie.nl	- www.verheijfotografie.nl
Voorend Taaladvies	- info@taaladviesvoorend.nl	- www.uwlevensboek.nl
Weko Souvenirs	- margakouw@wekosouvenirs.nl	
Zorgboerderij Inner Art	- gera@inner-art.nl	- www.inner-art.nl

Prettige Feestdagen

Stichting De Kwakel Toen & Nu
www.de-kwakel.com